

Varoitus:Tämä artikkeli vaatii lukijalta paljon numeroidensietoa.

(Teknisen ongelman takia tämä kirjoitus saattaa näkyä

virheellisenä blogisivulla. Siinä tapauksessa neuvon

menemään etusivulle, jossa se näkyy asianmukaisesti.)

Ensimmäistä kertaa Suomessa budjettiasiat ovat tulleet julkiseen keskusteluun. Aikaisempia neuvotteluja EU:n rahavirtojen kehityksestä ei ole uutisoitu käytännöllisesti katsoen lainkaan.

Ongelma on, että nyt hallitus vedättää julkista mielipidettä väärällä tiedolla. Perusasiat eivät ole kokoomuksen siamilaisten kaksosten Kataisen ja Stubbin hallinnassa. On vaikea kertoa asioista, joita ei itse ymmärrä.

EU:n budjeteissa on aina kahdet luvut: maksumäärärahat ja maksusitoumusmäärärahat.

Maksut ovat maksuja, joita komissio saa maksaa EU:n kassasta kunkin budjettikauden aikana. Niiden maksimimäärä on uudessa vuosien 2014-2020 budjettikehyksessä 908 miljardia euroa.

Maksusitoumukset ovat lupauksia siitä, että EU maksaa maksumäärärahoista kulunsa. Niitä saa aina tehdä enemmän arvosta kuin ovat toteutuneet maksut. Minun kokemukseni mukaan EU:n budjettien maksumäärärahoja ei koskaan käytetä maksukattoon asti, ja siitä syntyy tilaa maksuja suuremmille maksusitoumuksille. Maksusitoumusmäärärahat ovat uudessa budjettikehyksessä 960 miljardia euroa.

Nyt syntyy ongelma. Hallitus (ja Helsingin Sanomat) sanovat EU:n budjettikehyksen katoksi vajaan biljoona eli tarkalleen 997 miljardia euroa. Sitä lukua ei esiintynyt neuvoston viime perjantain kokouksen loppupäätelmissä budjettitalouden loppusummana vaan siinä on mukana myös rahastotalous, jota ei rahoiteta jäsenmaksuilla.

En ylipäättään ymmärrä, miksi hallitus käyttää tätä maksusitoumusmäärärahojen lukua. Se johtaa suureen sotkuun vertailtaessa uuden rahoituskehyksen lukuja kaikkiin menneiden vuosien toteutuneisiin lukuihin. Toteutuneet luvut ovat tietysti aina maksumäärärahoja, ja nyt hallitus vertaa tulevia fiktiivisiä maksusitoumusmäärärahoja vanhoihin toteutuneisiin maksuihin (eli realisoituneisiin maksumäärärahoihin).

Kuten edellä jo esitin, viime viikon huippukokouksen loppupäätelmissä maksusitoumusten katto oli 960 miljardia ja maksumäärärahojen katto 908 miljardia vuoden 2011 rahan arvon mukaan laskettuna. Mutta, mutta. Kun vuosien 2007-2013 maksukehys hyväksyttiin lopullisesti 17.5.2006, vastaavat luvut olivat silloin käytetyn laskennallisen rahan arvon mukaan paljon alhaisemmat: 864 miljardia ja 821 miljardia!

Näyttää näiden lukujen perusteella ilmeiseltä, että europropagandassa mainittu EU:n budjettien "aleneva trendi" (siis se, että uusi rahoituskehys olisi alempi kuin edeltäjänsä) perustuu vain siihen laskennalliseen kikkaan, että vuosien 2007-2013 maksukehysten mukaan huippukokouksessa käytetyt vertailuvuodet edelliseen maksukehykseen on laskettu fiktiivisen - vuoden 2011 - rahan arvon mukaan! Jos näin on, se on keskusjohdon europropagandaa.

Sitten huomioitani Suomen hallituksen omasta europropagandasta. Kaikki hallituksen laskelmat toteutuneesta kehityksestä perustuvat maksumäärärahoihin kunkin vuoden todellisten maksujen ja sen vuoden rahan arvon mukaan. Niin ollen Suomen nettomaksuosuuden vertailuvuodet ovat eri vuosien rahassa kuin sen uudesta rahoituskehyksestä tekemät laskelmat tulevien vuosien nettomaksuista.

On epäviisasta laskea absoluuttisia lukuja uudelle kehyskaudelle miljoonien eurojen tarkkuudella. Luvut voivat olla vain suuntaa antavia, ja siinäkin suhteessa ne ovat vain

arvauksia.

Myös komission luvut ovat arvausten osalta ihan stiiknafuulia. Komissio on arvannut jokaisen 28 jäsenmaan kohdalta erikseen, mikä on siinä maassa EU:lle maksettavan jäsenmaksun perustaksi jokaisen erillisen vuoden kasvu (BKT), arvonlisäverokertymä ja inflaatio. Se on mahdoton tehtävä niin erilaisten maiden osalta kuin ovat EU:n jäsenmaat.

Suomen hallituksen olisi ollut reilumpaa sanoa kuin virallinen valvoja sanoo lottoarvonnassa: arvotaan seitsemän numeroa, kullekin vuodelle jokainen luku erikseen.

Tilannetta mutkistaa vielä se, että hallituksen lukuihin tulevien vuosien osalta sisältyy sama todentamisongelma kuin edelliselläkin budjettikaudella: Suomen vuosien 2014 ja 2015 nettomaksut ovat alhaisemmat kuin loppukauden maksut. Se johtuu lakiteknisistä syistä: järjestelmä ei sopeudu uusiin lukuihin parin ensimmäisen vuoden aikana. Tämäkin asia sotki kuviota Helsingin Sanomien tekemässä laskelmassa ja lähti siitä elämään omaa elämäänsä: piti tietää, että vuosien 2007 ja 2008 nettomaksut olivat liian alhaisia ja vetivät viiden vuoden keskiarvoa alas siitä, mitä se olisi ollut, jos mukana olisivat olleet vuodet 2012 ja 2013.

Minä laskin toteutuneen kehityksen perusteella, että Suomen nettomaksu kaudella 2000-2006 oli keskimäärin 70 miljoonaa euroa vuodessa ja että nykyisellä kaudella se on ollut viiden ensimmäisen vuoden osalta keskimäärin 380 miljoonaa euroa vuodessa. Siihen hallitus on arvannut rahoituskehityksen kahden viimeisen vuoden nettomaksujen määrän kehityksen niin, että koko kauden keskiarvo on 405 miljoonaa. Seitsemässä vuodessa Suomen vuosittainen nettomaksu on siis lähes kuusi (6) kertaa suurempi kuin edellisellä kaudella. Kun hallitus sanoi jäsenmaksun kasvun taittuneen, sen tavoitteen toteuttaminen ei ollut mikään mission impossible.

Kun hallitus palasi tässä yhteydessä käyttämään Suomen omaa todellisiin lukuihin perustuvaa laskentatapaa tulevien vuosien nettomaksun laskennan osalta, se otti käyttöön kaksinkertaisen laskentatavan yksinkertaisille ihmisille.

Komission laskentatavan mukaan nettomaksut ovat kaikille maille systemaattisesti alempia kuin realisoituneet luvut (sen takiahan ne otettiin Suomessakin käyttöön – siis europropagandatarkoituksessa - nettomaksuaseman ehostamiseksi). Niistä on jätetty jakamatta jäsenmaiden kontolle vajaat 10 prosenttia EU:n menoista, ja se pienentää systemaattisesti jokaisen maan laskennallista nettomaksua. Suomen nettomaksua tämä kansallinen laskentatapa nostaa vajaat 10 %.

Mutta yllätys, yllätys. Komission laskentatapa, joka pienentää jokaisen jäsenmaan nettomaksuasemaa, onkin budjettikehysneuvotteluissa fiktio. Luvut lasketaan ensin niin, että niiden perustana on kaikkien maiden nettomaksujen aleneminen eli se luku, joka aina syksyisin ilmoitetaan kunkin maan nettomaksuna. Se luku ei kuitenkaan täsmää budjetin kehysneuvotteluissa menojen kokonaismäärän kanssa (kun siitä on vähennetty tietyt kulut), ja sen johdosta käytetään tiettyä kerrointa, jolla maakohtaiset luvut palautetaan kaikkien menojen tasolle. Se kerroin on fiktio, ja sen seurauksena hallitus laskee EU:n laskentatavan nostavan

Suomen maksuosuuden – 0,26 prosentista – 0,32 prosenttiin kansantulosta, kun taas ja Suomen oma laskentatapa nostaa sen vain – 0,22 prosentista – 0,27 prosenttiin. Sillä tavalla hallitus saa nettomaksun näyttämään pienemmältä Suomen kansan silmissä.

Lopuksi totean, että Suomen nettomaksusta on jätetty pois Euroopan kehitysrahastoon vuosittain lähetettävä 50 miljoonaa, EU:lle kertarysäyksenä jäsenyysneuvotteluissa luovutetut noin 100 miljoonan euron tullitulot sekä lasku, joka uuden budjettikehyksen myötä tulee meille maksuun maatalouden kansallisina tukiaisina. Niin on luvattu MTK:lle, joka ensimmäisen kerran minun muistini mukaan tukee hallituksen Brysselin tuliaisia?

Tämä omasta budjetistamme maksettava maatalouden kansallisten tukiaisten ongelma periytyy jo jäsenyysneuvotteluista, joissa maanviljelijöiden tuki EU:hun liittymiselle ostettiin omalla rahalla, kun EU ei sitä suostunut maksamaan. Kaikkien muiden luonnonoloiltaan meitä edullisempien maiden maatalouden kustannukset se kyllä maksaa. Tässä linkki tähän ongelmaan:

<http://eskoseppanen.puheenvuoro.uusisuomi.fi/128048-eseppanen-astubbille>

Dzeesus, mitä kysymyksiä, sanoi Alexander Stubb televisiossa, jossa hän puolusti hallituksen tiedon salaamistapaa.